

Η ύφεση που άρχισε να μας κτυπά διακριτικά την πόρτα από το τέλος του '08, παραβιάζοντας οτιδήποτε μετά τον Απρίλη του '10 και την απόφαση του τότε πρωθυπουργεύοντος, που ανήγγειλε με τόση αφελή άνεση από το ακριτικό Καστελόριζο, την απόφασή του(;) να προσφύγει στο Δ.Ν.Τ., μοιραία δημιούργησε μια σειρά από νέα δεδομένα.

Πέρα από τα προφανή, έφερε και την επανάκαμψη ενοχώ ν. Λογικό, σε κάποιο βαθμό, εφ' όσον παραμένει στη σωστή κλίμακα. Δηλαδή: Ναι, κάποιοι, αρκετοί, πολλοί ίσως, ζούσαν καλύτερα απ' ότι «έπρεπε». Όχι όμως όλοι. Ναι Υπάρχει βαθμός συνυπευθυνότητας □ για ότι μας συνέβη. Συνυπευθυνότητας από πλευράς πολιτώ ν και ηγεσίας. Έως εκεί όμως. Οποιαδήποτε μεγαλύτερη γενίκευση είναι, λάθος, κατ' αρχάς.

Δημιουργήθηκε λοιπόν ένα ρεύμα, γνήσιο ή κατευθυνόμενο έχει και αυτό τη σημασία του, όπου για κάθε συμφορά που έπληξε τον τόπο και τους κατοίκους, η αιτία του, ήταν απολύτως ημεδαπή.

Ότι τάχα ήμαστε αναφανδόν όλοι τεμπέληδες, κομπιναδόροι, φοροφυγάδες, ένας λαός ακαμάτηδων βουτηγμένος στην διαφθορά. *«Καλά να πάθουμε. Δεν μας φταίει, σε τίποτα, κανείς».* Αυτό είναι το συμπέρασμα και είναι πολύ βολικό. Αλλά όχι για μας. Για αυτούς που ασκούν εξουσία. Είτε εντός του Ελληνικού χώρου, αν υποτεθεί ότι υφίσταται ουσιώδης δυνατότητα χάραξης ανεξάρτητης πολιτικής, είτε εκτός.

Προφανώς, δεν είναι έτσι. Η Ελλάδα από τα μέσα του 19ου αιώνα, προσπαθούσε να συγκροτηθεί σε ένα σύγχρονο κράτος έχοντας μόνιμα την ανάγκη των αποκαλούμενων

μεγάλων δυνάμεων. Είναι μακρά η συζήτηση, αλλά η Ιστορία, μας παρέχει πληθώρα στοιχείων αυτής της σχέσης εξάρτησης, για να το εκφράσουμε με τρόπο διακριτικό.

Τούτες τις μέρες πριν από 71 χρόνια στους δρόμους της Ελληνικής πρωτεύουσας, παίχτηκε άλλη μια πράξη του δράματος αυτής της σχέσης. Ο διαφαινόμενος από το '43, διχασμός, που με τέχνη καλλιέργησε η Βρετανική παρέμβαση, ξέσπασε στην πλατεία Συντάγματος. Ότι χειρότερο μπορούσε να συμβεί, συνέβη. Τα επόμενα χρόνια, μέχρι το τέλος τους Αυγούστου του '49, ο ζόφος θα συνεχιζόταν με κλιμακούμενη ένταση και θα σημάδευε τόπο και λαό μέχρι τις μέρες μας. Ο Δεκέμβρης του '44 ήταν η θρυαλλίδα.

Έτσι, μέρες που 'ναι, ας στρέψουμε το βλέμμα σ' εκείνη την καμπή που θα άλλαζε αμετάκλητα την μεταπολεμική Ελλάδα: [Για τον Δεκέμβρη του '44](#)

Ιδού και δύο εκδόσεις που προσεγγίζουν με ιστορική ακρίβεια και νηφαλιότητα το ιστορικό γεγονός:

[Ιωάννης Ο. Ιατρίδης: Εξέγερση στην Αθήνα](#)

[Μενέλαος Χαραλαμπίδης: Δεκεμβριανά 1944](#)